

Bernáth Aurél hatvan éves

Ha végigtekintünk a kiváló művész eddigi életművét, látjuk, hogy a valóság megismerésére és ábrázolására törekvő küzdelmes művészi munkával teremtette meg életművét.

A Tanácsköztársaság bukása után emigrált, ebben az időben a fasizmus durva valóságától expresszionista kísérletekhez menekült. Am a Nagybányán festővé érlelődött művész, Réti István és Thorma János tanítványa visszatérte után hamarosan felhagyott a zsákutcába vezető expresszionista törekvésekkel. Visszatért a Nagybányán meghirdetett közös magyar festői programhoz: a valóság közvetlen szemléletén alapuló, természetelvű festéshez. Ezután alkotta meg legmaradandóbb műveit: a „Tél“-t, a „Kikötőmunkás“-t, az „Ablakos csendélet“-et, az utóbbi a külső és belső levegővilágnak a tárgyakon, s a tájon megmutató braviros festői összehangolása.

A negyvenes években a világtörténelmi változások megszüldötték humanista világnezetét, s tovább érlelődött művészetének realizmusa. 1942-ben részt vett a Történelmi Emlékbizottság rendezte antifasiszta tüntetéseken. Felszabadulásunk után művészeti életünk újjászervezésében vállalt munkát. Azóta is a Képzőművészeti Főiskola tanára, tanítja növendékeit, segíti egyé-

niségük kialakulását, átadja a fiataloknak nagyértékű tapasztalatait. 1948-ban kormányunk Kossuth-díjjal tüntette ki. Becsülettel teljesítette országunk felépítésében a festő számára oly megtisztelő megbízásokat, mint a MÉMOSZ-ház pannónak elkészítését. Bernáth életműve már eddig is nagyszerű

eredményeket mutat fel. De valljuk meg, sokat várunk még tőle: szocialista-realista művészetünknek még teljesebb elmélyítését. Bernáth Aurélnak 60-ik születésnapja alkalmával Népköztársaságunk elnöki tanácsa a minap a Munka Erdemrend kitüntetését adományozta.